

РЕШЕНИЕ

№ 5401

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11919** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Х. Д. А., гражданин на С., подадена чрез адв. О. М. от САК, срещу Заповед № 513з-12281/17.10.2025г., издадена от началника на отдел „Миграция“ – СДВР, за отказ за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

В жалбата се поддържа, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна. Посочва се, че със заявлението за предоставяне на право на продължително пребиваване заявителят е представил договор за наем на недвижим имот с адрес: [населено място], жк К. поляна 1, [жилищен адрес]0, но към датата на извършената проверка от служители на отдел „Миграция“ /15.10.2025г./ същият не се е намирал на посочения адрес. Твърди се, че на 27.10.2025г. жалбоподателят е представил към преписката допълнителни документи, в това число нов договор за наем на недвижим имот със срок от 1 година, считано от 15.10.2025г., с адрес: [населено място], [улица], на който същият живее и е установен. Счита, че новопредставените документи изобщо не са разгледани, въпреки че е следвало, защото са от съществено значение за решаването на преписката. По тези съображения моли за отмяна на процесната заповед, като претендира съдебни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява се от адв. Г., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – Началникът на отдел „Миграция“ - СДВР, в депозиран писмени бележки чрез юрисконсулт А., изразява писмено становище за неоснователност на жалбата. В съдебното заседание не се явява и не се представлява.

Административен съд София – град, III отделение, 51 състав, след като се запозна с наведените в жалбата твърдения и доводи и обсъди приетите по делото доказателства, установи следното: На 07.10.2025 г. Х. Д. А., гражданин на С., е подал до отдел „Миграция” – СДВР заявление с вх. № 103779, за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ – чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество, представило документи за: данъчна изрядност, за годишен оборот в размер най-малко на 100 000 лева или тяхната равностойност в чуждестранна валута, изчислена по официалния курс на Българската народна банка, валиден в деня на приемане на редовните документи за регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, придобит за период от всяка от две последователни години преди регистрацията на търговското му представителство.

Към заявлението са приложени: копие на страница със снимка на паспорт № 00500091, валиден до 16.10.2029г.; копие на разрешително за пребиваване с № RA0397617, издадено на 06.11.2024 г., валидно до 23.10.2025 г.; договор за наем на недвижим имот; декларация за осигурено жилище на адрес: [населено място], жк К. поляна 1, [жилищен адрес]0; Полица на медицинска застраховка, валидна до 27.10.2025г.; Полица на медицинска застраховка, валидна до 27.10.2027 г.

На 15.10.2025г. служители на отдел „Миграция” – СДВР са извършили проверка на адреса, който лицето е посочило, а именно - [населено място], жк К. поляна 1, [жилищен адрес]0. На посочения адрес не е установен никого. При проведен разговор със съседни /К. К. от ап. 111 и Ж. М. – бивш касиер на входа/ същите са заявили, че ап.110 е необитаем и че никога не са виждали Х. Д. А..

От извършена справка в информационните масиви на МВР е установено, че през последната година Х. Д. А. е влизал три пъти на територията на Република България, като общият му престой е 5 дни. Последното му регистрирано пътуване е на излизане на 07.10.2025г. през ГКПП – Капитан А., съответно към 17.10. 2025г. чуждият гражданин се намира извън територията на страната.

По делото е приложено становище рег. № 513р-110449 от 17.10.2025 г. на инспектор от отдел „Миграция” – СДВР, в което се предлага на началник на отдел „Миграция” – СДВР, да откаже на Х. Д. А. продължаване на срока за пребиваване поради деклариране на неверни данни.

Въз основа на това и събраните в хода на административното производство доказателства главен инспектор С. С., действащ „за началник на отдел „Миграция” – СДВР“ е издал оспорената Заповед № 513з-12281/17.10.2025г., с която на основание чл.26, ал.1 от ЗЧРБ вр. чл. 10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ е отказал предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на Х. Д. А..

Правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на акта и има правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт.

По същество е неоснователна.

Съгласно чл.23, ал.7 от ЗЧРБ директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено. С оглед представената по делото Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на директора на СДВР, с която е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция” при отдел „Миграция” – СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция” – СДВР, считано от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен

орган.

Спазени са изискванията за форма на акта, като същият е мотивиран с посочване на фактическите и правни основания за издаването му. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

За да издаде оспорения отказ, началникът на отдел „Миграция“ – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Чл.26, ал.1 ЗЧРБ предвижда отказ за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 – 23 и 26, а хипотезата, визирана в чл.10, ал.1,т.23 ЗЧРБ, обхваща случаите, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В случая, видно от изложените в заповедта мотиви, административният орган е приел, че жалбоподателят е декларирал неверни данни по отношение на адреса, на който ще живее при пребиваването си в страната. Като такъв адрес в заявлението за предоставяне на право за продължително пребиваване жалбоподателят е посочил [населено място], жк К. поляна 1, [жилищен адрес]0.

Чл. 19 от Правилника за прилагане на закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/ изисква за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът да приложи документите по чл. 14, ал. 1. Според чл.14, ал.1 ППЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване чужденецът представя в дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 3. В образца на заявление е предвидено предоставянето на данни за адрес в България, т.е. лицето е длъжно да посочи адрес, на който възнамерява да пребивава в България. Това изискване кореспондира с изискването на чл.14,ал.1,т.3 ЗЧРБ, според което към заявлението се прилагат доказателства за осигурено жилище.

Анализът на посочените разпоредби от ППЗЧРБ във връзка с чл.26, ал.1 вр. чл.10, ал.1,т.23 ЗЧРБ безусловно води до извод, че предоставянето на неверни данни за адрес в България е основание да бъде отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване.

В настоящия случай административният орган е установил и това на практика не се оспорва от жалбоподателя, че същият не е пребивавал на посочения от него адрес в[жк], за което свидетелства не само фактът, е същият не е намерен на този адрес, но и сведенията на съседите, че жилището е практически необитаемо. Това е достатъчно да обоснове извода на административния орган, че жалбоподателят е предоставил в заявлението неверни данни.

Този извод не се опровергава от представения от жалбоподателя договор от 15.10.2025г. за наем на друг недвижим имот, находящ се на адрес: [населено място], [улица]. Видно от приложеното по делото удостоверение за входящ номер /л.11 от делото/, този договор е депозиран в отдел „Миграция“ – СДВР на 27.10.2025г., т.е след датата на издаване на процесната заповед, поради което административният орган не само не е бил длъжен, но и обективно не е имало как да обсъди това доказателство и да извърши проверка относно верността на новозаявеното обстоятелство. Извън това, не става ясно, ако договорът действително е бил сключен на посочената дата, защо не е бил представен веднага в отдел „Миграция“, а това е сторено едва на 27.10.2025г. - след издаването на заповедта за отказ и след като на входната врата на адреса е било залепено уведомлението по чл.18а, ал.9 от АПК. На следващо място, съдът не кредитира с доверие посочения договор, доколкото същият не е придружен от декларация на наемодателя, че е съгласен Х. Д. А. да живее в неговото жилище, каквато е приложена към заявлението във връзка с договора за наем на апартамента в[жк]. Освен договора от 15.10.2025г., твърдението за наличие на нов адрес, на който жалбоподателят пребивава в България, не се подкрепя от други доказателства,

в това число, не е доказано, че към посочената дата на сключване на договора той действително се е намирал в Република България, предвид, че последно е регистрирано излизането му от страната на 07.10.2025г. Всичко описано дотук води до заключение, че представеният договор за наем от 15.10.2025г. е нарочно съставен с цел изграждане и обосноваване защитната теза на жалбоподателя.

С оглед изложеното, съдът намира, че е налице посоченото в заповедта основание по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, а именно - декларирани неверни данни, което прави отказа да бъде издадено на жалбоподателя разрешение за продължително пребиваване изцяло законосъобразен и жалбата срещу Заповед № № 513з-12281/17.10.2025г. следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора следва да бъде уважена претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Д. А. срещу Заповед № 513з-12281/17.10.2025г. за отказ за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, издадена от началника на отдел „Миграция“ – СДВР.

ОСЪЖДА Х. Д. А. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 евро за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: